

ΜΟΡΙΕ ΜΑΙΤΕΡΛΙΓΚ Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ - ΜΑΛΛΑΙΝ

Μετάφρασις ΜΗΤΣΟΥ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟ
ΣΚΗΝΗ Γ'

ΕΝΑΣ ΔΙΑΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

(Φαίνεται ὁ μεγάλος μαθεὸς σκύλος πὺν σκαλλίζει τὴν πόρτα.

Μταίνει ἡ παραμὰνα μ' ἕνα φῶς στο χέρι)

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—'Ακόμα βρίσκεται στὴν πόρτα τῆς Μαλλαιν! Πλούτων! Πλούτων! τί κάνεις ἐκεῖ; Μὰ τί ἔχεις λοιπὸν πὺν ὅλο σκαλλίζεις τὴν πόρτα; Θὰ ξυπνήσης τὴ φτωχὴ μου Μαλλαιν! Πήγαινε! φύγε! φύγε! (Χτυπάει τὴ πόρτα). Θέ μου! τί τρομαγμένους πὺν εἶναι! Μήπως συνέβη κανένα δυστύχημα; 'Ελα πᾶμε στὴ κουζίνα. (Ὁ σκύλος ξυραχίζει πάλι καὶ σκαλλίζει τὴν πόρτα). 'Ακόμα σ' αὐτὴ τὴν πόρτα! 'Ακόμα σ' αὐτὴ τὴν πόρτα! Μὰ τί εἶναι λοιπὸν πῖσω ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρτα; Θὰ θέλες νᾶσουν κοντὰ στὴ Μαλλαιν; Κοιμάται, δὲν ἀκούω τίποτε! 'Ελα, ἔλα! θὰ τὴν ξυπνήσης.

(Μπαίνει ὁ ποιγμηπας Γκιαλμάρ)

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Ποῖός εἶν' ἐκεῖ;

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—'Εγώ, κύριε.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—'Α! ἐσύ 'σαι παραμὰνα! ἀκόμα ἐδῶ!

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Πήγαινα στὴν κουζίνα καὶ εἶδα τὸ μαθεὸ σκύλο πὺν σκαλλίζει τὴν πόρτα:

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—'Ακόμα σ' αὐτὴν τὴν πόρτα! 'Εδῶ Πλούτων! 'Εδῶ Πλούτων!

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—'Η ἀκολουθία τελείωσε; ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Ναί... Ὁ πατέρας μου ἦταν διαφοροεικὸς ἀπόψε! Μοῦ φαίνεται πὺν ἔχει πυρετό! θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν προσέχω! μπορεῖ νὰ μᾶς ἔρθουν μεγάλες δυστυχίες...

(Ὁ σκύλος ξυραχίζει πένθημα)

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.— Μὰ τί εἶνε πῖσω ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρτα;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Πρέπει νὰ τὸν διώξω. Φύγε ἀπὸ δῶ! Φύγε ἀπὸ δῶ! Φύγε ἀπὸ δῶ! (Δίνει μιά κλωσάδα στὸ σκύλο πὺν ὑλιάζει, ἀλλὰ καὶ ξυραχίζει στὴν πόρτα)

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—'Η κάμαρη εἶνε κλειστή! δὲν ἔχω τὸ κλειδί.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Ποῖός ἔχει τὸ κλειδί;

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—'Η Βασίλισσα 'Αννα.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Γιωτὶ κρατάει αὐτὴ τὸ κλειδί;

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Δὲν ξέρω.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Χτύπησε σιγά.

(Χτυπάει τοὺς φορτῆς)

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Δὲν ἀκούω τίποτα.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Χτύπησε πῖδ δυνατὰ

(Τὴ στιγμή πὺν ἡ παραμὰνα χτυπάει, ἀκοὴν ἀξάφνα νὰ σημαίνουν ἡ καμπάνες, εἶτοι σὰ νὰ χτυποῦσαν μέσα στὴν κάμαρη).

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Πρέπει νᾶναι ἀνοικτὸ τὸ παράθυρο.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Ναί, ναί, ἔμπα μέσα!

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—'Η πόρτα εἶν' ἀνοικτὴ!

(Μπαίνει ἡ παραμὰνα στὴ κάμαρη)

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ, (βγαίνοντας ἀπ' τὴν κάμαρα).—Μοῦσβυσε τὸ φῶς τὴν ὥρα πὺν ἀνοίγα τὴν πόρτα. Μὰ εἶδα κάτι...

ΓΚΙΑΛΜΑΡ. Τί; τί;

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ. Δὲν ξέρω. Τὸ παράθυρο εἶν' ἀνοικτὸ.—Μοῦ φαίνεται πὺν εἶναι πεσομένη...

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—'Η Μαλλαιν;

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ. Ναί.—Γρήγορα, γρήγορα! 'Ενα φῶς!

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Ποῦ εἶν' ἡ δικὴ σου λάμπα! Θὰ πάω νὰ τὴν ἀνάψω.

(Βγαίνει).

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ. Ναί.—Μαλλαιν! Μαλλαιν! Μαλλαιν! Εἶσαι ἀρρωστη; 'Εγώ εἶμαι. ἔγω! Θέ μου! Μαλλαιν! Μαλλαιν! Μαλλαιν! Μαλλαιν!

(Γυρίζει ὁ Γκιαλμάρ μὲ τὸ φῶς).

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—'Εμπα!

(Δίνει τὸ φῶς στὴν παραμὰνα πὺν μπαίνει στὴ κάμαρη).

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ, (τὴν κάμαρη!)-'Αχ!
ΓΚΙΑΛΜΑΡ, (στὴν πόρτα).—Τί; τί; τί τρέχει;
Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ, (στὴν κάμαρη).—Πέθανε! Σὰς λέω πὺν πέθανε!
ΓΚΙΑΛΜΑΡ, (στὴν πόρτα).—Πέθανε! Πέθανε! ἡ Μαλλαιν;
Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ, (στὴν κάμαρη).—Ναί! ναί! 'Εμπάτε! ἔμπάτε!
ἐμπάτε! Μαλλαιν! Πιάσως! Μοῦ φαίνεται πὺν πιάσως!
ΓΚΙΑΛΜΑΡ, (πὺν μπαίνει μέσα).—Ναί!
Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—'Ω! ὦ! ὦ!

(Ἡ πόρτα ξανακλίνει).

ΣΚΗΝΗ Β'

Η ΚΑΜΑΡΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑΣ ΜΑΛΛΑΙΝ.

(Φαίνεται ὁ Γκιαλμάρ κ' ἡ παραμὰνα.— Σ' δὴν αὐτὴν τὴ σκηνὴ χτυποῦν ἡ καμπάνες ὄσω.

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.— Εἶν' ἀλύγιστη! Θεέ μου! Θεέ μου! Μαλλαιν! Μαλλαιν!

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Μὰ τὰ μάτια τῆς εἶν' ἀνοικτὰ!..

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.— Τὴν ἐπνίξαν! Στὸ λαιμό! στὸ λαιμό! στὸ λαιμό! δέστε!

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Ναί!

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.— Φωνάχτε! Φωνάχτε!

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Ναί! ναί! 'Ελάτε! ἔλατε! στραγκαλισμένη! στραγκαλισμένη! 'Η Μαλλαιν! Πινημένη! Πινημένη!

'Ακούγονται τραγῆματα στὸ διάδρομο καὶ χτυπήματα στὴς πόρτες καὶ στοὺς τοίχους.

Μπαίνει ὁ 'Αγγος, αὐλικὸί, κύριες, ὄπηγῆτες, ὄπηγῆτες

καὶ ἡ ὄπητ καλόγητες, μὲ φῶτα.

ΟΛΟΙ—Τί εἶναι; Τί συμβαίνει;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Σκοτώσαν τὴ μικροῦρη-κηπῶσα!

ΕΝΑΣ ΑΥΛΙΚΟΣ.— Εἶπα πὺν θὰ μᾶς ἔρθουν δυστυχίες...

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.— Μαλλαιν! Μικροῦλά μου Μαλλαιν!...Βοηθήστε με!

ΜΙΑ ΚΑΛΟΓΡΗΑ.—Δὲν μπορούμε τίποτα νὰ κάνουμε!

ΜΙ' ΑΛΛΗ ΚΑΛΟΓΡΗΑ.— Εἶναι παγωμένη!

Η ΤΡΙΤΗ ΚΑΛΟΓΡΗΑ.— Εἶναι κειά ξεροῖ!

Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΑΛΟΓΡΗΑ.—Κλειστὸ τῆς τῆ μάτια!

Η ΠΕΜΠΤΗ ΚΑΛΟΓΡΗΑ.—'Εχουν κειά πῆξει!

Η ΕΚΤΗ ΚΑΛΟΓΡΗΑ.— Σταυροστέ τῆς τῆ χέρια!

Η ΕΒΔΟΜΗ ΚΑΛΟΓΡΗΑ.— Εἶναι πολὺ ἀργά!

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.— Βοηθήστε με νὰ σηκώσω τὴ Μαλλαιν! Βοηθήστε με! Βοηθήστε με!

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.— Δὲν εἶναι πῖδ βαρειά ἀπὸ ἕνα πουλάκι.

('Ακούγονται κραγιές στὸ διάδρομο)

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ, (στὸ διάδρομο).— 'Α! ἄ! ἄ! ἄ! ἄ! ἄ! Τὴν εἶδαν τὴν εἶδαν! 'Ερχομαι!

ΑΝΝΑ, (στὴν κάμαρη).— Στάσου! Στάσου!

Εἶσαι τρελλός!

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—'Ελα! ἔλα! Μαζύ μου!

(Μπαίνει ὁ βασιλιάς σείροντας τὴ βασίλισσα 'Αννα). Αὐτὴ κ' ἐγώ; Προτιμῶ νὰ τὸ πῶ ἐπὶ τέλους! τὸ ἐκάναμε οἱ δύο μας

ΑΝΝΑ.— Εἶνε τρελλός! Βοηθήστε με!

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—'Οχι, δὲν εἶμαι τρελλός! Αὐτὴ σκότωσε τὴ Μαλλαιν!

ΑΝΝΑ.—Εἶνε τρελλός! Τραβήχτε τον! Μὰ βασανίζει! Θὰ φέρω δυστυχίες!

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Αὐτὴ! αὐτὴ! Κ' ἐγώ! ἐγώ! ἐγώ! ἡ μου κ' ἐγώ!

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Τί;

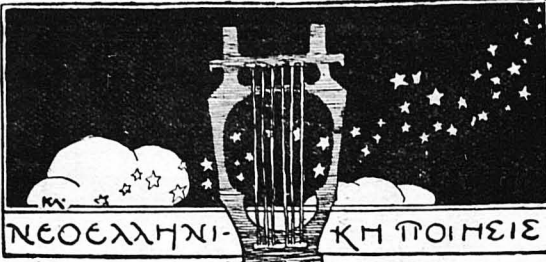
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Αὐτὴ τὴν ἐπνίξε! 'Εται! ἔται! Κοιτάχτε!

"Α! Βλέπω εκεί το κόκκινο επαναφόρι της άπάνω στη Μαλλαινί Νάτο! νάτο!

ΓΚΙΑΑΜΑΡ.— Πώς αυτό το κόκκινο επαναφόρι είνε εδώ ; ANNA Μά τί συνέβη ; ΓΚΙΑΑΜΑΡ.— Πώς αυτό το παναφόρι είν' εδώ ; ANNA.— Μά βλέπετε καλά πώς s'νε τρελλός !... ΓΚΙΑΑΜΑΡ.— Άπάντησέ μου! πώς βρέθηκς 'δω ; ANNA.— Τό δικό μου είνε ; ΓΚΙΑΑΜΑΡ.— Ναι τό δικό σου ! τό δικό σου ! ANNA.— Άφήστε με λοιπόν ! Πονάω ! ΓΚΙΑΑΜΑΡ.— Πώς βρέθηκς εδώ ; Σ'ν τήν σκότασες ! ANNA.— Όχι !... ΓΚΙΑΑΜΑΡ.— "Ω ! άχρεσία ! φόνισσα ! Νά ! (Τή χτυπάει πολλές φορές μ' ένα έγχειρίδιο) ANNA.— "Ω ! ω !ω ! (Πεθαίνει) ΟΙ ΜΕΝ.— Χτύπησε τή βασίλισσα ! ΟΙ ΑΛΛΟΙ.— Πιάστε τον. ΓΚΙΑΑΜΑΡ.— Φευγάτε ! Νά ! (χτυπιέται με τό έγχειρίδιόν του) Μαλλαινί ! Μαλλαινί ! Μαλλαινί !—"Ω ! πατέρα μου ! πατέρα μου !

(Πέφτει). Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— "Α ! α ! α ! ΓΚΙΑΑΜΑΡ.— Μαλλαινί ! Μαλλαινί ! Δόστε μου τό χεράκι της !—"Ω ! ω ! άνοιχτε τά παραθύρα ! Ναι ! ναι ! ω ! ω ! (Πεθαίνει). Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.— Ένα μαντήλι ! ένα μαντήλι ! Θα πεθάνη ! ΑΓΚΟΣ.— Πέθανε ! Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.— Σηκώστε τον λίγο ! τό αίμα θά τόν πνίξη ! Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— "Ω ! ω ! ω ! Είχα νά κλάψω άπ' τόν καρπό του κατακλινομού ! Μά τώρα βρίσκομαι στή κόλασι ώς τά μάτια ! Μά δέστε τά μάτια τους ! Θα πρηθξουν άπάνω μου σά βατραχία ! ΑΓΚΟΣ.— Είνε τρελλός ! Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— "Όχι ! όχι ! Δέν έχω πειά θάρρος ! "Α αυτό θάκανε και της πέτρες τής κόλασης νά κλαίνε... ΑΓΚΟΣ.— Αποτραβήχτε τον, δέν μορφεύει ποιά νά βλέπη όλα αυτά ! Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.— "Όχι, όχι, αφήστε με !— δέ μπορώ πια νά μείνω μόνος... πού λοιπόν είναι ή ώρα βασίλισσα "Αννα ;—"Αννα ! ... "Αννα !... Δέν τή αγαπώ πειά !... Θέ μου ! πώς γίνεται κακομοίρης κανείς όταν πεθαίνη !... Δέν θάθελα τώρα πειά νά τή φιλήσω !... Σχεπίστε τη με τίποτα... Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.— Καί τή Μαλλαινί... Μαλλαινί ! Μαλλαινί... ω !ω !ω ! Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Δέ θά φιλήσω πια καμμία στή ζωή μου, μια φορά κ' είδα δέ' αυτά !... Πού λοιπόν είναι ή φτωχή μας μικρούλα Μαλλαινί ; (Πάνει τό χέρι της Μαλλαινί "Α !) είναι παγωμένη !— Έρχότανε σαν άγγελος στήν άγκαλιά μου... Μά ό άνεμος τή σκότασε ! (Δοχίζει τό χέρινα νά φωτίξη τή καρμη.) Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Άκούτε τά δόντια μου, πώς χτυπούν. Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.— Είν' ή χαμπάνες, κύριε. Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Μά, είν' ή καρδιά μου, τότε... "Αχ ! τούς αγαπούσα πολύ και τούς τρέις, βλέπετε... "Ηθελα νά πωό λίγο... Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ (φέρνει ένα ποτήρι νερό).—"Όρίστε. Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Ευχαριστώ. (Πίνει άγόσταγα) Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.— Μήν πίνετε έτσι... Είστε ιδρωμένος... Έλάτε, φτωχέ μου κύριε ! Θά σ'ς σκουπίσω τό μέτωπο ! Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Ναι, "Α ! μ' έκανες νά πονέσω ! Είχα πέσει στο διάδρομο... φοβόμουν ! Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.— Έλα, έλα, Πάμε ! Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Θά κρυώνουν άπάνω στής πλάκας... "Η Μαλλαινί φώναζε Μανά ! κ' ύστερα, ω ! ω ! ω ! Κρίμα, έ ; "Ενα φτωχό κοριτσάκι... μα ό άνεμος... "Ω ! μήν άνοιγεται ποτέ τά παραθύρα ! Μά μήν άφίρνετε νά σέρνονται νά χεράκια της άπάνω στής πλάκας... Θα πτηήστε άπάνω στά χέρια της ! "Ω ! ω ! προσέχετε ! Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.— Έλάτε, έλάτε. Πρέπει νά κοιμηήτε ! Είνε ώρα ! Έλάτε, έλάτε ! Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Ναι, ναι, ναι, κάνει πολύ ζέστη εδώ... Σβύστε τά φώτα πάμε στο περιβόλι' θά έχη δροσιά ύστερ' άπ' τή βροχή ! Θέλω νά ξεκουραστώ... "Ω ! νά ό ήλιος ! (Ό ήλιος μπαίνει στή καρμαρα) Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.— Έλάτε, έλάτε πάμε στον κήπο. Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Μά πρέπει νά κλειδώσουμε τον μικρόν "Αλλαν ! Δέ θέλω πειά νάρχεται νά με τρομάξη ! Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.— Ναι, ναι, ναι, θα τον κλειδώσουμε. Έλάτε, έλάτε. Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Έχεις τό κλειδί ; Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.— Ναι, έλάτε. Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Ναι, βοήθη με... Πονάω λίγο όταν περπατάω... Είμαι ένας φτωχός γεροντάκος... Τά πόδια μου δέν άκούνε πειά... Μά τό καρπάλι είνε στερόδ. (Στριγγίζεται στήν παραμάννα). Δέ σέ κουράζω ; Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.— Όχι, όχι, στηριχτήτε καλά. Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Δέν ξέρω γιατί είμαι λίγο θλιμμένος σήμερα. Θεέ μου ! Θεέ μου ! γιατί οι πεθαμένοι φαίνονται δυστυχής !... (Βγαίνει με τήν παραμάννα και κατόπιν βγαίνουν δλοι οι άλλοι, έκτός από της επτά κλορηγής πού μέλλουν τό miserere, ένφ μεταφέρουν τά πτώματα στο κρεββάτι. "Η χαμπάνες παύουν' άκούγονται τ'άηδόνια δ'ω. "Ενας πεινιός ηηδάει στο περιβόλι τού παραθύρου και τραγουδάει.

Η ΚΡΙΤΙΚΗ

— Καλέ ποι τρέχεις βιαστικός ; — "Α ! εσύ είσαι Γειά σου ! — "Αλήθεια δά, έδιάβασα τό νεο ποιημά σου. Δέν ξέρεις πώς μέ άρεσε ! Έσύ δά τώρα ξέρεις πώς δέν σου κάνω κοπλιμάν. Μά πώς τά καταφέρεις ; Έγω τό έλεγα και γδές' αλήθεια, σέ θαυμάζω. — "Όχι δά τόσο !— Άφες τή μετροπροσούνη. Έγώ με τά καλύτερα ποιήματα τό βάζω, Πειό φυσικό, πειό άρελές άδύνατο νά γίνη. En attendant au revoir. "Όλιγο πέρα πέρα "Άλλος σου φίλος σ' άπάντη. — Κωστή μου, καλημέρα πώς είσαι ;—"Όχι άσχημα.—"Άς έλθω λίγη ώρα Μαύ σου ! "Α ! ποιός έγραψε 'ς της Κυριακής τά φύλλα Τό ποιημα ; — Έγώ. — "Α ! νά ή χωρτάδες τώρα ! Έσύ δέν γράφεις άνοσταίς. "Όχι πώς σ' έχω φίλο, "Αλλά...—Μά, φίλε μου, έγω τό έγραψα.—"Αλήθεια ; Μά, Κώστα μου, τί έπαθες και τέτοια κολοκούδια "Εκάθησες και μ' έγραψες ;... Χωρίς νά σέ πικράνω, Χίλιας φορές καλύτερα τήν πένα μου τή σπάνω, Παρά νά γράψω άνοσταίς "Αν τά προχθεσινά σου "Αλλά ή ώρα 'πέρασε, θε νά σ' άρήσω. Γειά σου.— "Σ' τό καφενεύο κάθσαι. "Σ τό δίπλα σου τραπέζι. Παρέα σοφών και κριτικών χάσκει, ξεμπλιάζει, παίζει. Σε κρύνουν και φανάνουν Δέν σ' είδανε πώς μπήκες. — "Α, του Κωστή τό ποιημα αλήθεια πώς τό βρήκες ; — Όψιμ, έτσι κ' έτσι,—"Όχι δά ! ώραίο !— Ούφ, καύμένο ! Γούστο πού τόγεται ! Μπορεί χειρότερο νά γένη ; Κι' αυτή τή λένε κριτική ! "Όποιος σ'τόν κόσμο βγάξει δού μόνο λέξεις, μάγερο έξνοδοχείου μοιάζει, Που για τό ίδιο φαγητό άκούει κάθε ξένο Νά λέγη.— Λύσσα—"Ανάλοτο—"Ωμό—"Παραβρασμένο ! Ν. ΚΑΜΠΑΣ

ΣΤΟΝ ΓΙΑΝΤΡΙΑ

"Απ' όλους τους "Αγίους τής Ρωμηροσύνης, Έσύ "Αγιαντρία μου, συννοημάτος μου, Έσεισί ό πλέον συμπαθητικός μου. Έπειδή εσύ καθέχρονο μου δίνεις

"Όλα όσα επιθυμώ μαγειροσύνης, Και άπ' όλα τά γλυκά όλονού του κόσμου. Έτσι, όταν στο τραπέζι τ' άχω έμπρός μου, Εδγνώμονας τής τούσης κλωσύνης

Που δελχνεις γιά μέ, τρώγω και πίνω Και ματαπίνω πάλι στήν ύγειά σου. Και τρώγοντας παστίτσο και μπουντινο,

Δοξολογώ τό αγαπητό όνομά σου, Ναι, "Αγιαντρία μου, πάντα νά γιαγέρνεις, Πάντα νάρχεσαι, πάντα νά μου φέρνεις, ("Ανέκδοτον) "Ο συννοημάτος σου ΑΝΑ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

ΣΤΑ ΜΑΥΡΑ ΣΟΥ ΜΑΤΙΑ

"Όποιος θελήση ζωντανός νά καταβή στόν "Αδη Νά ίδη τά πυροκάμινα και τό βαθύ σκοτάδι, Τά μαυροφλόγα μάτια σου γιά λίγο άς άντικρύση Κι' εύθυσ σκοτάδια και φωτιές στά στήθα θά γροκηήση... Και όμως άν κ' ή κόλασι μέσα τους είν' κλεισμένη, Καθένας στόν Παράδεισο με μία ματιά σου μπαίνει. Ληξούρι. "Ηλ. Τσιτσιελής

ΤΕΛΟΣ

